

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 15Co/86/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1413222121
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 03. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Hajdínová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1413222121.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Hajdínovej a členov senátu JUDr. Evy Mészárosovej a JUDr. Silvie Walterovej v právnej veci žalobcu: Karpatský spolok Vydrica, Bratislava, Cesta mládeže č. 2823/9, IČO: 42 259 851, zastúpený Advokátska kancelária Taragel a Počubayová, s.r.o., Spišská Nová Ves, Starosaská č. 11, IČO: 50 413 091, za ktorú konajú JUDr. Miloš Taragel a JUDr. Natália Počubayová, proti žalovanému: Hlavné mesto Slovenskej republiky Bratislava, Bratislava, Primaciálne nám. č. 1, IČO: 00 603 481, o náhradu škody vo výške 3.391,27 € s prísl., na odvolanie žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 18. december 2017, č.k. 11 C 283/2014-269, takto

rozhodol:

- I. Uznesenie Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 18. decembra 2017, č.k. 11 C 283/2014-269, vo výroku II., ktorým súd rozhodol, že žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, p o t v r d z u j e .
- II. Uznesenie Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 18. decembra 2017, č.k. 11 C 283/2014-269, vo výroku III. m e n í tak, že znalcovi Ing. Martinovi Dieškovi, bytom Bratislava, Mesačná č. 11, vyplatí znalečné vo výške 192,80 € žalobca, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.
- III. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava IV. uznesením zo dňa 18.12.2017, č.k. 11 C 283/2014-269, I. zastavil konanie a o trovách konania rozhodol tak, že podľa výroku II. rozhodnutia žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník, a podľa výroku III. rozhodnutia znalec má proti žalobcovi nárok na náhradu priznaného nevyplateného znalečného vo výške 100 %, pričom o povinnosti vyplatiť znalcovi toto znalečné rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 144, § 145 ods. 1, § 146 ods. 1, § 256 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. a vecne tým, že žalobca zobral žalobu v celom rozsahu späť, a preto konanie zastavil. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil tým, že žalobca zobral žalobu späť bez preukázateľného dôvodu, čím procesne zaviniel zastavenie konania. Súd prvej inštancie ďalej v odôvodnení uviedol, že v priebehu konania bol vo veci ustanovený súdny znalec, ktorému na základe uznesenia zo dňa 11.1.2017, č.k. 11 C 283/2014-202, bolo priznané znalečné vo výške 436,36 €, z ktorých mu bolo vyplatených 300,- € z preddavkov, ktoré zložili strany sporu. Čiastka 136,36 € znalcovi nebola vyplatená, keďže táto nebola krytá preddavkami. Uznesením zo dňa 26.4.2017, č.k. 11 C 283/2014-221, bolo súdnemu znalcovi priznané znalečné vo výške 56,44 €, ktoré nebolo vyplatené, keďže taktiež nebolo kryté preddavkami. V predmetných uzneseniach súd prvej inštancie strany a znalca poučil, že o povinnosti vyplatiť znalcovi priznané nevyplatené znalečné rozhodne v meritórnom rozhodnutí v rámci rozhodovania o náhrade

trov konania podľa úspechu strán v spore. Súd prvej inštancie dôvodil, že znalcovi preto vznikol nárok na úhradu priznaného nevyplateného znalečného. Keďže došlo k späťvzatiu žaloby bez meritórneho rozhodnutia vo veci, o nároku na náhradu trov znalečného súd nerozhodol podľa pomerného úspechu strán v spore, ale podľa procesného zavinenia zastavenia konania, ktoré zavinil žalobca. Súd prvej inštancie preto rozhodol, že ustanovený znalec má nárok na náhradu priznaného nevyplateného znalečného vo výške 100 % voči žalobcovi, pričom o povinnosti vyplatiť znalcovi toto znalečné rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. Proti tomuto uzneseniu, jeho výroku II. a III. o náhrade trov konania a znalečného, podal včas odvolanie žalobca (pred zmenou názvu DOG & DOG, o.z.) z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ a ods. 2 C.s.p. Poukázal na ustanovenie § 257 C.s.p., podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Uviedol, že je občianskym združením, ktoré nevykonáva podnikateľskú činnosť, nebolo založené za účelom tvorby zisku a zisk počas svojej činnosti nevytváralo ani nevytvára. Navyše v posledných rokoch obmedzil svoju celkovú činnosť, a to až do jej úplného ukončenia, a tak jeho majetkové pomery sú také, že nemá žiaden majetok a ani nie je predpoklad, že majetok v budúcnosti nadobudne. Žalobca pristúpil k späťvzatiu žaloby v tomto súdnom konaní práve z dôvodov, že i napriek tomu, že mu reálne bola spôsobená škoda, tak dlhotrvajúce súdne konanie (od r. 2014), v rámci ktorého by jeho ďalším pokračovaním trovy súdneho konania ďalej narastali, mu neumožňuje v ňom pokračovať, a teda ďalšie vedenie súdneho konania by bolo neehospodárne, neúčelné a pre žalobcu likvidačné. Žalobca je toho názoru, že existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, na základe ktorých by súd rozhodol tak, že nepriznáva náhradu trov konania žalovanému, resp. ani jednej zo strán. Žalovaný je subjekt, ktorého organizačnou súčasťou je i právne oddelenie, a preto mu počas súdneho konania nevznikli trovy na právne zastúpenie a i napriek tomu bol zastúpený právne vzdelanou osobou. Naopak žalobca sa musel nechať z dôvodov riadneho bránenia svojich práv zastúpiť právnym zástupcom, čím mu za každý úkon právnej služby (a za každú účasť na súdnom pojednávaní) náklady na súdne konanie narastali. Žalobca má za to, že práve jeho aktuálne majetkové pomery smerujúce k likvidácii subjektu a neprimerané náklady, ktoré musel na súdne konanie vynaložiť, sú dôvodom hodným osobitného zreteľa. Žalovanému súdnym konaním vznikli len zanedbateľné náklady. Odvolateľ poukázal aj na to, že vypracovanie znaleckého posudku navrhol žalovaný, znalecký posudok je v jeho prospech, a preto by mal byť i zaviazaný znášať takto vzniknuté trovy. Žalobca namietal správnosť formulácie napadnutého výroku, ktorý priznáva súdnemu úradníkovi kompetencie rozhodovať o povinnosti a nie len o výške náhrady v súlade s § 262 ods. 2 C.s.p. Navrhol odvolaciemu súdu, aby rozhodnutie vo výroku II. zmenil tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov súdneho konania, a vo výroku III. tak, že žalovaný je povinný zaplatiť znalcovi náhradu nevyplateného znaleckého v rozsahu 100 %.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Nesúhlasil s odvolacím návrhom žalobcu, podľa ktorého je žalovaný povinný zaplatiť nevyplatené znalečné v rozsahu 100 % a žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov konania. Poukázal na to, že k zastaveniu konania došlo z dôvodu, žalobca zobral žalobu späť v celom rozsahu. Dôvodil, že znalecký posudok bol vypracovaný v súlade s ustanovením § 127 ods. 1 O.s.p., na základe uznesenia súdu, keďže rozhodnutie súdu záviselo od skutočnosti, na ktorú treba odborné znalosti. Podľa žalovaného rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza zo správneho právneho posúdenia veci, odvolanie nie je dôvodné, preto navrhol odvolaciemu súdu rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne potvrdiť.

4. Žalobca sa už k vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

5. Odvolací súd, s poukazom na § 470 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z.z., Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) účinný od 1.7.2016, preskúmal napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie v rozsahu a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné čiastočne, preto uznesenie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom rozsahu podľa § 387 ods. 1 C.s.p. vo výroku II. ako vecne správne potvrdil a vo výroku III. zmenil (§ 388 C.s.p.).

6. Z obsahu spisu nepochybne vyplýva, že žalobca sa svojou žalobou domáhal náhrady škody spôsobenej na motorovom vozidle žalobcu závadou v zjazdnosti komunikácie a to voči žalovanému ako správcovi predmetnej komunikácie. Žalobu zobral späť pred meritórnym rozhodnutím vo veci bez uvedenia dôvodu.

7. Súd prvej inštancie pri rozhodovaní o trovách predmetného konania vychádzal z ustanovenia § 256 ods. 1 C.s.p., podľa ktorého, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že trovy konania je povinná nahradiť tá zo strán, ktorá zavinila, že vznikli, pričom pojem „procesné zavinenie“ sa posudzuje výlučne z procesného hľadiska. Zavinenie je potrebné posudzovať vo vzťahu príčinnej súvislosti, v ktorom príčinou je správanie sa strany sporu a dôsledkom je vznik trov protistrany. Náhrada týchto trov sa prisudzuje bez ohľadu na meritórny výsledok sporu. Pokiaľ jedna procesná strana zaviní, že konanie muselo byť zastavené, pričom o veci nemôže byť meritórne rozhodnuté a tým zistené, či bola žaloba podaná dôvodne, vzniká jej zásadne povinnosť nahradiť druhej procesnej strane trovy konania.

8. Len výnimočne nemusí súd strane, ktorá má nárok na náhradu trov konania podľa všeobecných zásad rozhodovania o nároku na náhradu trov konania, túto náhradu trov konania priznať. Môže tak urobiť podľa ustanovenia § 257 C.s.p. (predtým § 150 O.s.p.), podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Zo slovného znenia uvedeného zákonného ustanovenia vyplýva, že ide o ustanovenie výnimočné, ktoré má súdu umožniť, aby pri rozhodovaní o náhrade trov konania mohol prihliadnuť k zvláštnostiam jednotlivých konkrétnych prípadov a má slúžiť k odstráneniu neprimeranej tvrdosti. Úvaha súdu, že ide o výnimočný prípad a či sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností konkrétnej veci. Ustanovenie § 257 C.s.p. preto nemožno vykladať tak, že možno kedykoľvek bez ohľadu na základné zásady rozhodovania o náhrade trov konania nepriznať náhradu trov úspešnej strane; vždy musí ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený. Pri skúmaní existencie podmienok hodných osobitného zreteľa je potrebné prihliadať v prvom rade k majetkovým, sociálnym, osobným a ďalším pomerom všetkých strán sporu a je potrebné vziať do úvahy nielen pomery toho, kto by mal trovy konania zaplatiť, ale je nutné zohľadniť aj dopad takéhoto rozhodnutia najmä na majetkové pomery oprávnenej strany. Taktiež je potrebné prihliadať na okolnosti, ktoré viedli strany k uplatneniu práva na súde a ich postoj v konaní. Nepriznanie náhrady trov konania musí zodpovedať zvláštnym okolnostiam konkrétneho prípadu a jedným z rozhodujúcich hľadísk je aj to, aby sa takéto rozhodnutie nejavilo ako neprimeraná tvrdosť voči strane sporu a aby neodporovalo dobrým mravom.

9. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že zastavenie konania procesne zavinil žalobca, späťvzatím žaloby, bez uvedenia dôvodu, je preto povinný nahradiť žalovanému trovy, ktoré mu v súvislosti s predmetným konaním vznikli. Zásada zodpovednosti za zastavenie konania platí aj vo vzťahu k trovám dokazovania, znalečnému; žalobca, ktorý procesne zavinil zastavenie konania, je preto povinný nahradiť znalcovi nezaplatené znalečné. V dôsledku späťvzatia žaloby nedošlo k meritórnemu rozhodnutiu vo veci so zistením, či žaloba bol podaná dôvodne. Odvolací súd konštatuje, že žalobca nedosiahol výsledok, ktorý žalobou pôvodne chcel dosiahnuť, keďže z dôvodu späťvzatia žaloby nedošlo k prípadnému uloženiu povinnosti žalovanému nahradiť žalobcovi spôsobenú škodu.

10. Odvolateľ sa v podanom odvolaní domáhal, aby odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvej inštancie vo výroku, ktorým priznal žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % a rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov súdneho konania, a vo výroku, ktorým priznal znalcovi nárok na náhradu priznaného nevyplateného znalečného vo výške 100 % proti žalobcovi, rozhodol tak, že žalovaný je povinný zaplatiť znalcovi náhradu nevyplateného znaleckého v rozsahu 100 %, to všetko s poukazom na ustanovenie § 257 C.s.p. Za dôvody hodné osobitného zreteľa odvolateľ považoval skutočnosť, že je občianskym združením, ktoré nevykonáva podnikateľskú činnosť, nebolo založené za účelom tvorby zisku a zisk počas svojej činnosti nevytváral ani nevytvára a za takéto dôvody považoval aj svoje majetkové pomery, keď nemá žiaden majetok a ani nie je predpoklad, že majetok v budúcnosti nadobudne.

11.1. Za dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 C.s.p.) nemožno v prejednávanej prípad, podľa názoru odvolacieho súdu, bez ďalšieho považovať skutočnosť, že žalobca je občianskym združením, nevykonávajúcim podnikateľskú činnosť a nevytvárajúcim zisk (ustanovenie § 257 C.s.p. by sa potom mohlo vzťahovať aj na každú súkromnú fyzickú osobu, nepodnikateľa ako stranu sporu), ako aj jeho majetkové pomery. Pokiaľ ide o nepriaznivé majetkové pomery ako dôvod hodný osobitného zreteľa odvolací súd poukazuje na to, že odvolateľ v odvolaní svoje nepriaznivé majetkové pomery len konštatoval a ničím nepreukázal ako aj na to, že žalobca bol, ako strana sporu, v konaní zastúpený advokátom, pričom tento mu nebol ustanovený Centrom právnej pomoci ako osobe v materiálnej núdzi.

Zároveň odvolací súd poukazuje na to, že žalobca si už pri podaní samotnej žaloby musel byť vedomý toho, že so súdnym konaním sú spojené náklady, ktoré bude musieť, pre prípad neúspechu v spore, znášať. Bolo jeho povinnosťou dôsledne zvážiť všetky dôsledky, ktoré sú so súdnym konaním a jeho vedením spojené. Nie je možné následky neúspechu v konaní v podobe znášania jeho trov prenášať na druhého účastníka, ktorý spor nevyvolal a ktorý bol v konaní procesne úspešný, keďže nedošlo k meritórnemu prejednaniu sporu. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné poukázať aj na to, že žalobca zobral žalobu späť bez uvedenia dôvodu, a to až po vypracovaní znaleckého posudku, ktorého výsledky boli v jeho neprospech.

11.2. Odvolací súd, vychádzajúc z predloženého spisu, nezistil ani žiadne ďalšie dôvody, odôvodňujúce postup podľa § 257 C.s.p., nezistil žiadne výnimočné okolnosti ani dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali nepriznanie nároku na náhradu trov konania procesne úspešnému žalovanému. Nejde ani o prípad, kedy prisúdenie náhrady trov žalovanému proti žalobcovi, ktorý zaviniel zastavenie konania, by bolo neprimerane tvrdé a vyžadovalo si preto zásah súdu v podobe aplikácie ustanovenia § 257 C.s.p.

11.3. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti a pri rešpektovaní princípu spravodlivosti bolo namieste priznať žalovanému nárok na náhradu trov konania tak, ako o tom vecne správne rozhodol súd prvej inštancie.

11.4. Odvolateľ v odvolaní namietal aj správnosť formulácie napadnutého výroku III., ktorý priznáva súdnemu úradníkovi kompetencie rozhodovať o povinnosti a nie len o výške náhrady v súlade s § 262 ods. 2 C.s.p. Ako odvolací súd zistil z predloženého spisu, a konštatuje to aj súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí, uznesením zo dňa 11.1.2017, č.k. 11 C 283/2014-202, bolo znalcovi priznané znalečné vo výške 436,36 €, z ktorých mu bolo vyplatených 300,- € z preddavkov, ktoré zložili strany sporu. Čiastka 136,36 € znalcovi nebola vyplatená, keďže táto nebola krytá preddavkami. Uznesením zo dňa 26.4.2017, č.k. 11 C 283/2014-221, bolo súdnemu znalcovi priznané znalečné vo výške 56,44 €, ktoré nebolo vyplatené, keďže taktiež nebolo kryté preddavkami. Proti uvedeným rozhodnutiam nebol podaný opravný prostriedok (sťažnosť), sú preto právoplatné. To znamená, že o nároku znalca na znalečné a výške znalečného bolo právoplatne rozhodnuté. Preto podľa odvolacieho súdu zostalo len rozhodnúť o tom, ktorá strana zaplatí znalcovi nevyplatené znalečné. Súd prvej inštancie správne ustálil, že touto stranou je, vzhľadom na procesné zavinenie zastavenia konania žalobca, výrok však nesprávne formuloval, keď opätovne rozhodol o nároku znalca na znalečné a konštatoval, že o povinnosti vyplatiť znalcovi znalečné rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Podľa § 262 ods. 2 C.s.p. vyšší súdny úradník rozhoduje len o výške trov konania. Odvolaciemu súdu potom nezostalo iné, ako čiastočne nesprávny výrok III. uznesenia súdu prvej inštancie zmeniť tak, že presne uvedenému znalcovi vyplatí znalečné vo výške 192,80 € žalobca, do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia. Podľa názoru odvolacieho súdu nedôjde v takom prípade ani k porušeniu zásady dvojinstančnosti, keď o nároku na znalečné a jeho výške bolo už právoplatne rozhodnuté a skutočnosť, podľa ktorej povinnou stranou vo vzťahu k znalečnému je žalobca, bola predmetom tohto odvolacieho konania.

12. Podľa § 396 ods. 1 C.s.p. ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

13. Podľa § 255 ods. 1 C.s.p. súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

14. Podľa § 262 ods. 1 C.s.p. o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

15. V súlade s vyššie uvedenou právnou úpravou odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania tak, že žalovanému, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný, priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Za neúspech žalovaného nemožno považovať zmenu výroku III. napadnutého uznesenia odvolacím súdom, keďže bola zmenená len formulácia výroku, pričom nebola zmenená jeho podstata a to, že znalečné zaplatí presne uvedenému znalcovi žalobca. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

16. Odvolací súd prijal rozhodnutie jednohlasne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1.5.2011; § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou

organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).